

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa P. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.
przeciwko Miastu Ł.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W sprawie nie występuje przyczyna pozwalająca na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jakkolwiek skarżący powołał się na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Zagadnieniem tym w ocenie skarżącego jest „kwestia możliwości zastosowania art. 207 ustawy o

gospodarce nieruchomości w sytuacji gdy z roszczeniem o zawarcie umowy o oddanie gruntu w użytkowanie wieczyste zwraca się następca prawny -następstwo ogólne pod tytułem ogólnym o charakterze sukcesji uniwersalnej”.

Zagadnieniem (nie) przysługiwania roszczenia z art. 207 u.g.n. następcy prawnemu posiadacza nieruchomości zajmował się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 lutego 2012 r. I CSK 230/11 (nie publ.). Uzasadnienie szczegółowo wyjaśnia przesłanki podmiotowe i przedmiotowe tego roszczenia. Brak podstaw do przyjęcia, że dokonana przez Sąd Najwyższy wykładnia art. 207 u.g.n. jest wadliwa bądź nieaktualna, a w każdym razie skarżący nie przedstawił wystarczających argumentów jurystycznych pozwalających stwierdzić, że istnieje rzeczywista potrzeba ponownego zajęcia przez Sąd Najwyższy stanowiska w tej materii. Tak więc przedstawione zagadnienie nie stanowiło wystarczającej podstawy do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).